

Джий Е. Хауард е преподавателка по литература и теория на критиката в университета в Сиракюс, САЩ. Нейният интерес към новия историзъм в ренесансознанието се обуславя не само от чисто теоретичните ѝ занимания, но и от собствените ѝ изследвания върху този период. Книгата ѝ „Шекспир и изкуството на оркестрацията: Сценични техники и зрителска реакция“ е публикувана през 1984 г. В своя най-нов труд професор Хауард анализира политическите измерения на антиатеатралния дискурс в ренесансовата култура. Заедно с М. О'Конър тя е редактор на книгата „Пресъздаването на Шекспир“ (Лондон, 1987). Настоящата статия е отпечатана в списанието „Инглиш литерари ренесанс“, т. XVI, 1986 г., с. 13—43.

* * *

Стивън Грийнблат е един от най-ярките представители на новата историческа критика в Англия и САЩ. Първата му книга, издадена през 1980 г., е „Ренесансовото себеизграждане: От Мор до Шекспир“. Впоследствие, както отбелязва и Хауард, Грийнблат бива привлечен от по-различна проблематика — от отношението на литературната творба към нелитературните текстове на съответната епоха, при това разглеждани не просто като контекст на тази творба, а като по-отчетливи проявления на същите ония социални механизми, извикали на живот и формирали и самата нея.

Статията „Невидими куршуми: Ренесансовият авторитет и неговото подбиване, „Хенри IV“ и „Хенри V“ е добра и много популярна илюстрация на Грийнблатовата критическа методология. Тя се появява за пръв път в „Глиф 8“ през 1981 г. и е препечатана от Джонатан Долимор в сборника „Политически Шекспир“, който представя най-доброто, създадено от новите историци (или „културните материалисти“) през последните години.

Евгения Панчева